

Matka

Nathaniel Čech

V roce 1985, kdy jsme se sestrou Marikou byly ještě děti, žili jsme s rodiči nějakou dobu v půvabném starém domě na okraji Líbeznic. Milovali jsme naše průzkumné cesty do jeho prašných zákoutí a šplhání po stromech na zahradě. Ale naší nejoblíbenější hračkou byl přízrak, který nás doprovázel na každém kroku. Říkali jsme mu Matka, protože vypadal tak laskavě a pečlivě. Někdy ráno jsme se s Marikou probudili a na každém z našich nočních stolků jsme našli sklenku mléka, která tam večer nebyla. Matka je tam nechala, obávala se, že během noci budeme mít žízeň. Chtěla se o nás jen postarat. Mezi původním vybavením domu byla starožitná dřevěná židle, kterou rodiče postavili k zadní stěně obývacího pokoje. Kdykoli jsme byli zaneprázdněni sledováním televize nebo hraním her, Matka pomalu posouvala židli vpřed, přes celou místnost směrem k nám. Někdy se jí židli podařilo přesunout až do středu místnosti. Matka chtěla být jen blízko nás. Rodičům jsme o přízraku nikdy neřekli, bylo to naše tajemství. Stejně by nám nevěřili.

Uběhlo několik let, já i Marika jsme odešli na studia a opustili jsme starý dům. O mnoho let později, dlouho poté, co jsme vyrostli, jsem našel starý novinový článek o původních obyvatelích domu. Prý zde žila rodina se dvěma malými dětmi, jejich matka zešilela a zavraždila své dvě děti tím, že jim před spaním dala každému sklenici otráveného mléka. Pak se oběsila. U článku byla fotografie obývacího pokoje domu s tělem ženy visícím na trámu. Pod ní byla převržená ta starožitná dřevěná židle, umístěná přímo ve středu místnosti. Žena vypadala přesně jako náš přízrak.